

Dimecres XXVI de durant l'any

Text de l'Evangeli (Lc 9,57-62): En aquell temps, mentre Jesús i els seus deixebles feien camí, un li digué: «Et seguiré arreu on vagis». Jesús li respongué: «Les guineus tenen caus, i els ocells, nius, però el Fill de l'home no té on reposar el cap». A un altre li digué: «Segueix-me». Ell respongué: «Senyor, deixa'm anar primer a enterrar el meu pare». Jesús li contestà: «Deixa que els morts enterrin els seus morts; tu vés i anuncia el Regne de Déu». Un altre li digué: «Et seguiré, Senyor, però primer deixa'm anar a dir adéu als de casa meva». Jesús li va respondre: «Ningú que mira enrere quan ja té la mà a l'arada no és bo per al Regne de Déu».

«Segueix-me»

Fra Lluc TORCAL Monjo de Monestir de Sta. Mª de Poblet
(*Santa Maria de Poblet, Tarragona, Espanya*)

Avui, l'Evangeli ens invita a reflexionar, amb força claredat i no menor insistència, sobre un punt central de la nostra fe: el seguiment radical de Jesús. «Et seguiré arreu on vagis» (Lc 9,57). Amb quina simplicitat d'expressió es pot proposar quelcom capaç de canviar totalment la vida d'una persona!: «Segueix-me!» (Lc 9,59). Paraules del Senyor que no admeten excuses, retards, condicions, ni traïcions...

La vida cristiana és aquest seguiment radical de Jesús. Radical, no només perquè tota la seva durada vol estar sota el guiatge de l'Evangeli (perquè comprèn, doncs, tot el temps de la nostra vida), sinó, sobretot, perquè tots els seus aspectes —des dels més extraordinaris fins als més ordinaris— volen ser i han de ser manifestació de l'Esperit de Jesucrist que ens anima. En efecte, des del Baptisme, la nostra ja no és la vida d'una persona qualsevol: portem la vida de Crist inserida en nosaltres! Per l'Esperit Sant vessat en els nostres cors, ja no som nosaltres els qui vivim, sinó que és Crist el qui viu en nosaltres. Així és la vida cristiana, perquè és vida plena de Crist, perquè traspua Crist des de les seves més profundes arrels: és aquesta la vida que estem cridats a viure.

El Senyor, quan va venir al món, tot i que «tot el gènere humà tenia el seu lloc, Ell

no en tingué: no va trobar lloc entre els homes (...), sinó en la menjadora, entre el bestiar i els animals, i entre les persones més simples i innocents. Per això diu: ‘Les guineus tenen caus, i els ocells, nius, però el Fill de l'home no té on reposar el cap’» (Sant Jeroni). El Senyor trobarà lloc entre nosaltres si deixem que, com Joan Baptista, Ell creixi i nosaltres minvem, és a dir, si deixem créixer Aquell que ja viu en nosaltres, bo i essent dúctils i dòcils al seu Esperit, la font de tota humilitat i innocència.